

MURAT GÜLSOY

ÂLEMLERİN
SÜREKLİLİĞİ

ÖYKÜ

♥
CAN

MURAT GÜLSOY
ÂLEMLERİN
SÜREKLİLİĞİ

© 2002, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2002

3. basım: Mart 2013

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0170-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MURAT GÜLSOY
ÂLEMLERİN
SÜREKLİLİĞİ

ÖYKÜ

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

Nisyan, 2013

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile (Çince, Makedonca, Rumence, Bulgarca, Arapça) çevrildi. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com
muratgulsoy.wordpress.com

Arda'ya...

İçindekiler

Âlemlerin Sürekliliği	13
DİĞER HİKÂYELER	
Kasiyer	71
Hüthüt Kuşu	99
The Girl From Ipanema	123
Bunak	135
Vazgeç	147
S.O.S.	163
Geçmiş Zaman Elbiseleri	179

ÂLEMLERİN SÜREKLİLİĞİ

Muayene

Nemli bir yaz günü, geç uyanmış olmanın verdiği sersemlikle evdeki eşyaları seyrederken annem aradı. Kendisini karşıya geçirmemi istedi. Yapacak işim yoktu, kabul ettim.

Arabada, annemin verdiği ön bilgileri hiç unutmuyorum: “Uzaktan akrabamız olurlar, Vedat enişte biraz aksi adamdır. Çocukken ondan çok korkardım. Mesrure teyze, ‘Vedat enişten hastaneden dönünce iğne yapar ha!’ tehdidiyle uslu durmaya zorlardı. Atatürk kaşları olan heybetli bir adamdı. Ailenin işlerinden kendini hep uzak tutmuştur. Kimsenin derdine de derman olmamıştır. Üstelik kalp uzmanıdır. Yıllar oluyor ki görüşmedik. Şimdi ikisi de çok yaşlandı. Vedat enişte iyice yatağa düşmüş. Göreceğiz... Tabii yıllarca kimseyle ilgilenmedikleri için, şimdi de iki kurukafa oturuyorlar.” Ona bu ani gidişimizin nedenini sormak istemiştim. Fakat aile ilişkileri beni de fazlasıyla sıktığı için üstelemedim. En nihayetinde birkaç saatlik bir ziyaret olacaktı. Daha sonra da eve dönüp her şeyi unutacaktım. Öyle sanıyordum.

Moda sahilindeki o güzel apartmanlardan birinin önüne park ederken zihnimde son Ayvalık tatiline ilişkin görüntüler canlanmaya başladı: çamlık boyunca saatlerce yürüyerek tartışmalarımız... Çıkışı olmayan bir duru-

mun içinde olduğumu bile bile direnişim... Başka birini bana tercih etmesi değildi canımı sıkan. Kuşkusuz raki-bimi elime geçirsem çok kötü şeyler yapabilirdim. Ama asıl meselem, daha önce yaşanmış olanların artık bir de-ğerinin kalmamış olmasıydı. Son birkaç yıldır hayatı paylaştığım kadın, bir çocuğu teskin eder gibi konuşu-yordu: “Her şeyin bir sonu vardır. İlişki de canlı bir var-lıktır. Doğar, büyür, serpilir güzelleşir ve sonra yaşlanıp ölür. Öldüğü kabul edilmeyen bir ilişki, canlı cenaze ha-line gelir. Onu taşımaya çalışanlar için ağır bir tabuta dönüşür. Ve bu insanlar o ağır tabutu gittikleri her yere taşırlar. Ben bu ağırlığı taşımak istemiyorum. Her şey da-ha da kötüleşmeden buna bir son vermeliyiz.” Fakat ben bu acıklı gerçeği kabullenmek yerine lafı döndürüp do-laştırıp rakibime getiriyor, yaptığı seçimin yanlışlıklarını anlatmaya çalışıyordum. Oysa aşk, her türlü yararcı ve işlevselci düşünceden uzakta büyüyüp serpilerek vahşi bir duygudur; bu gerçeği bilerek görmezden geliyordum. Rolümü kötü oynuyordum. Yanımda teybim olmadığı için şanslıydım. Çünkü, Ece uzun uzun ders vermişti o gün. Kendimi tutamaz, gizlice kayıt düğmesine basar, ka-dın dergilerinden öğrendiği “hayatın gerçekleri ve mutlu olmanın yolları” konulu uzun konuşmasını kaydede-rdim. Efendim, biz erkekler bir ilişki nasıl sürdürülür bil-miyormuşuz; her ilişkinin ilgiye ihtiyacı varmış; biz bir kez kadını elde ettikten sonra tembelleşip heyecanımızı kaybediyormuşuz; ilişki üzerine düşünmekten kaçını-yormuşuz ve bunlar gibi bir dolu zırva...

Asansörün kapısını açtığımızda, bizi saksı çiçekle-riyle dolu bir hol karşıladı. Çatının camlı bölümünden gelen ışığa göre özenle yerleştirilmiş açelyalar, dikenli japonkaktüsleri, yukalar yerlerinden memnun görünü-yordu. Zili çalarken annemin gerginliğinin bana da geç-

miş olduğunu fark ettim. Derinden gelen gonk sesi birazdan filmin başlayacağını haber veriyordu sanki. Kapıyı sevimli bir kadın açtı. Mesrure teyze olmalıydı. Değilmiş. Daha sonra, evi çekip çeviren kişi olduğunu anlayacağım bakıcı kadın Zehra'ydı bu. Mesrure teyze bizi salonda bekliyordu. Annem, yaşlı kadının elini öperken küçük bir kıza dönüşmüştü. Takdim edildim, hakkımda bildik cümleler kuruldu, kalıplaşmış şefkat dolu sözler duyuldu. Bir süre susulduktan sonra Vedat eniştenin durumu soruldu. Uyuyormuş. Zehra, seri hareketlerle çay servisi yaptı, kolonya, şeker tuttu. "Her kimseniz şunu iyice belleyin; yaşlılar, benim gibi çalışkan ve işbilen bir kadının gözetiminde, emin ellerde," demek ister gibiydi. Ben hem konuşulanlara kulak kabartıyor, hem de Boğaz'dan geçen gemileri farklı bir açıdan görmenin zevkini çıkarıyordum. Böyle bir evde yaşamak nasıl olurdu, diye hayaller kuruyordum. Bu insanların mutlu günlerinde almış oldukları ağır eşyaları teker teker yok ediyor, yerine beğenime göre koltuklar koyuyor, duvarlardaki altın varaklı çerçevelerdeki natürmortların yerine kendi ellerimle yapmayı hayal ettiğim dev tabloları asıyordum. Salon, benim şu anda yaşadığım evden bile büyüktü. Tavandan sarkan avizenin çok daha yüksek bir yere asılmak üzere tasarlandığı belliydi. Bu haliyle, artık var olmayan bir saltanatın acıklı bir hatırası gibi salona bir sürgün, bir dekadans havası veriyordu. Köşede duran sıradan halojen lambayla gizli bir çekişme yaşadığı da hissediliyordu.

Bir ara bakıcı kadın içeri gelip, "Amca uyandı. Kimlerin geldiğini soruyor," dedi. Mesrure teyze, benim bilmediğim aile hikâyelerinin gerginliğini taşıyan ziyaretimizin uzama olasılığının canını sıktığını gizlemeyi gereksiz görüyordu: Yüzünü buruşturdu. Aslında, bakıcı kadının, yarım yüzyıldır "beyefendi" diye hitap edilmesine alışık olduğu kocasından alelaide bir yaşlı adam gibi

“amca” olarak söz etmesine bozulduğunu sonradan öğrenecektim. Annem, Vedat enişteyi görmek için içeriye giderken uygun adım arkasındaydım.

Çalışma odasına girdiğimizde Vedat eniştenin, istenildiğinde baş kısmı kaldırılabilen uzaktan kumandalı bir hastane yatağında oturur vaziyette bizi beklediğini gördük. İnce bir beğeniyle tasarlanmış bu mekânın bir hastane odasına dönüştürülmüş olduğunu görmek üzücüydü. Karşımda duran çalışma odası ve yaşlı adamın hali, günü geldiğinde her şeyi geride bırakacağımızı, bizi kitapların ya da sanatın kurtaramayacağını söylüyordu. Gür beyaz saçları özenle taranmıştı. Pijamasının üzerine ropdöşambr giymişti. Bizi gülümseyerek karşıladı. Annemi hemen hatırladı. Beni büyük bir ilgiyle süzdükten sonra, “Kusura bakmayın sizi böyle yatakta Oblomov gibi karşılıyorum. Artrit, eklemelerime çok zarar verdi. Ayağa kalktığımda yaptığım her hareket bana acı veriyor,” dedi. “Geçmiş olsun,” diye mırıldanırken şaşkındım. “Oblomov ha,” diye düşünüyordum içimden. Bir aile ziyaretinde böyle bir cümle duymak ilgimi çekmişti. Edebiyattan hoşlanan yaşlı akrabalarımız olduğunun farkında değildim. Beni daha da çok şaşırtan, son kitabımı başucunda görmek oldu.

Annem zorlanarak da olsa, çocukluğunun korkulu figürüyle, nezaketi elden bırakmayarak, hatta bana kalırsa aşırı bir titizlikle kısa bir hasta ziyareti konuşması sürdürürken, ben belli etmeden çevreyi araştırıyordum. Üç duvarı da kitaplıkla çevrili geniş bir odaydı. Köşede duran çalışma masasının üzerinde otuz yedi ekran bir televizyon duruyordu. Peki annemle neden yıllar sonra koştura koştura ziyaretlerine gelmiştik ki? Aslında bu sorunun cevabını aramaktan sıkılacağıma adım gibi eminim. Oysa kitaplar, üzerimde engel olamadığım bir merak ve saygı uyandırıyor.

Bir süre sonra annem, “Ben Mesrure teyzenle bir şey

konusacağım,” diyerek usulca dışarı çıktı. Tavrından, Vedat eniştenin yanında kalmamı istediğini anladım. Açıkçası her yanı kitaplarla çevrili bu oda benim için daha ilgi çekiciydi. Susarak durumu kabullendim. Eskiden kalma bir alışkanlığımdır, aile büyüklerinin yanında susmak. Yetişkinlerin dünyasına girmekte gösterdiğim direncin bir ifadesi belki. Ya da gerçekten de henüz büyümemiş olduğumun bir göstergesi. Fakat bu sefer durum farklıydı. Başucunda benim kitabım bulunan yaşlı bir adamın huzurundaydım.

“Çok gençmişsin,” dedi. Sesinin ardında gerçekte ne düşündüğüne dair herhangi bir iz yoktu. Gülümsedim. Yetmiş beş yılı devirmiş bir adamın karşısındaydım. Söyleyebileceği münasebetsiz sözlerin çoğunu geçiştirmeye hazırdım. Bir yandan da tedirgindim. Yazdıklarımı okumuş olabileceğini düşünerek hafif bir utanç duyuyordum. Benim haddimi bilmeyerek hikâyeler yazmam büyük bir ukalalıkmış, boyumdan büyük işlere kalkışmışım, bir de aklıma geldiği gibi yazdığım edebiyat müsveddelerini kitap diye bastırtmışım gibi hisler uyandırıyordu duruşu. Ya da duruşumuz demeliyim. Çünkü benim saygılı suskunluğum, onun görmüş geçirmiş bakışları ve konsolun üzerinde duran son kitabımın yarattığı bir utançtan oluşan bir tabloydu bu. Hızla aklımdan hikâyeleri geçirmeye çabaladım. Umarım üçüncü hikâyeyi okumamıştır, diye dua ediyordum. Ece’yle ayrıldıktan sonra kendimi bir erkek olarak başarısız ve yenik hissettiğim bir dönemde kaleme almış olduğum bir hikâyeydi. Oysa ben öyle değildim. Ama insan genç bir akrabasının kitabını, ister istemez olayların hikâyedeki kahramanların değil, yazan salak akrabasının başından geçtiğini düşünerek okur. Yüzüm kızarmıştı galiba. Bakıcı kadın, çaylarımızı tazeleyip çıktıktan sonra konuşma sırası yine ondaydı.

“Biraz ışığa doğru gelsene.”

Dediğini yaptım. Başparmağıyla gözaltlarımı çeke- rek muayeneye başladı. Sanırım yatakta bir hasta konu- munda olduğu için Vedat eniştenin doktor olduğunu unutmuştum. Dilimi çıkarırken sahnenin tuhafliğini dü- şünüyordum. Elden ayaktan düşmüş bir hekim, genç ve sağlıklı bir adamı muayene ediyor. Aslında doktor olma- sı gereken ya da hasta adamın derdine derman olabile- cek kişi ben olmalıymışım da bu işin üstesinden gelemi- yormuşum gibi bir eksiklik hissediyordum.

“Evlat, alkolü azalt, sigarayı bırak. Uykuna da dikkat et. Biraz da meyve, sebze yemeye çalış. Midende de so- run var.”

Utanmıştım. Muayene olmaya giderken temizliği- me her zaman özen gösterirdim. Temiz giysiler seçer, dişlerimi birkaç kez fırçalardım. Ama ayaküstü de olsa bugün muayene olmaya hazırlıklı değildim. Gömleği- min üst cebindeki sigara paketi serseri bir arkadaş gibi ne mal olduğumu gözler önüne seriyordu. Ağzım da koku- yor olmalıydı. Zaten bedeniyle barışık biri sayılmazdım. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum. Gülümsedi.

“Gözaltlarındaki şişkinlikler, burnundaki normalin üzerindeki kılcal damarlanma, dişlerinin rengi ve ağzın- daki koku...”

Delilleri sunduktan sonra aralarındaki bağlantıyı çok kolay kurabilmişim gibi sustu. Bir şey söylemeden yatağın kenarında oturmaya devam ettiğimi görünce, “Genel olarak sağlıklısın, biraz dikkat etmelisin, hepsi o. Muayene bitmiştir,” dedi.

Yatağın yanındaki berjere geçtim. Sıkıcı olacağını düşündüğüm aile ziyareti gittikçe ilginç bir hal alıyordu.

“Yazı çalışmaların nasıl gidiyor? Yeni bir kitap var mı mutfakta?”

Mutfak mı? Bir haftadır temizlemediğim kirli tabak

ve bardak yığını geldi gözümün önüne. Yazı masamın da mutfaktan aşağı kalır yanı yoktu hani. Kendimi düşkün bir aşçı gibi hissetmeme neden olan saçma benzetmeye aldırmadan cevap vermeliydim.

“İyi gidiyor. Çalışıyorum.”

“Neler yazıyorsun?”

“Hikâye. Hikâyeler yazıyorum.”

Verdiğim cevabın saçmalığının farkındaydım. Başucunda kitabım duruyordu ve ben dalga geçer gibi ya da su katılmamış bir aptal gibi, “Hikâye yazıyorum,” diyebiliyordum.

“Baban nasıl?”

“İyi. İyi, çok iyi.”

“İçiyor mu hâlâ?”

Bu soru canımı acıtmıştı. Bir aralar babamın alkolle sorunu olmuştu, evet bu doğru. Ama zor bir dönemi atlatmaya çalışıyorduk ve yanımızda kimse yoktu. Akrabalarımız bize sırt çevirmişti. Bankerlerin birer birer battığı bir dönemdi. Yaşamının en verimli zamanlarında biriktirmiş olduğu tüm parasını bir anda yitirivermiş bir adamın her şeye sıfırdan başlaması kolay kaldırılır bir durum değildi. Bunları demek isterdim. Ama belki de ilk sorusuna içtenlikle cevap vermediğim için konuyu arzu etmediğim bir mecraya bilerek sokmuştu.

“Hayır, hayır. Şekeri çıktığından beri sıkı perhizde. İyi yani. Zaten emekli de oldu.”

Alkolizmden ya da sefillikten emekli olunabilirmiş gibi. Atatürk kaşlı yaşlı adam, süzme bir salak olduğuma emin olmuştu herhalde.

“İyi, selam söylersin.”

Bu sefer susma sırası ondaydı. Sanırım onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Aptal biri olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ya da bir sosyopat. Üstelik binlerce kitabın ortasında oturan hasta bir adamla, yazdıklarım üze-

rine konuşmayı reddetmişim. Ayıp etmişim. Boğazımı temizleyip konuya girdim.

“Kutsal Emanetlerle ilgili bir hikâye üzerinde çalışıyorum.”

“Öyle mi? Nasıl bir hikâye?”

Gözlerinin içi ışıldamıştı. Yaşlı insanları kırmak da gönüllerini almak da çok kolay oluyor. Belki de, Vedat enişte günlerdir ilk kez Zehra Hanım ve Mesrure teyze dışında biriyle konuşuyordu.

“Polisiye. Birkaç yıl önce bazı camilerden Kutsal Emanetler çalınıyordu, hatırlar mısınız, bilmem? Benim de merakım uyandı. Bir şeyler düşünmeye başladım.”

“Neler çalınmıştı?”

“Sakal-1 Şerifler. Hz. Muhammed’in sakalından ya da saçından örnekler.”

“Evet, hatırlıyorum. Doğru ya... Hatta bir ara televizyonda da tartışılmıştı. Eee, sen neler düşündün bu hırsızlıklar üzerine?”

“Aslında yazıp bitirmeden bir hikâye üzerine konuşsam yazamayacağımdan korkarım.”

“Başladın mı peki yazmaya?”

“Şey, notlar aldım. Ama henüz yazmaya başlamadım.”

“Merakla bekleyeceğim. Umarım çabuk yazıyorsundur. Fazla vaktim yok.”

“Olur mu öyle şey! Söylemeyin öyle.”

“Ben doktorum, benden iyi mi bileceksin?”

“Estağfurullah, hayır. Ama...”

“Neyse boş ver.”

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Üstelik, bu noktadan sonra, başucunda duran kitabımı daha fazla yoksayamazdım. Başımınla işaret ederek:

“Nasıl buldunuz?”

Kitabıma bakarak, “Hepsini okuyamadım,” dedi. “Da-

ha doğrusu, en kısasını seç, dedim... Zehra'ya bir tane okutabildim. O kadar kötü okuyor ki... Gazeteleri okurken çok fark etmiyor da iş edebiyata gelince... Tam bir katliam. Her neyse... Bana kısa Amerikan hikâyelerini hatırlattı. Biliyor musun, o plak bende de var. Hikâyeden sonra birkaç defa dinledim.”

Yüzüm kızarmıştı. Okumasından korktuğum hikâyeyi seçmişti. Kim bilir neler düşünmüştü? O sırada annem geri döndü. Gitmemiz gerektiğini söyledi. Vedalaşıldı, acil şifalar dilendi.

Annemin dönüş yolundaki dalgınlığını hayra yormak güçtü. Uzaklara bakıyordu. Gözleri iyice derinlere kaçmıştı. Ne düşünüyordu acaba? teyzeleri ve annesiyle geçirdiği çocukluğu... Sonra babamla geçen bir ömür. Mücadeleler ve belirsizlikler içinde akıp giden yıllar... En son ne zaman kahkaha atmıştır acaba? Ne zaman eğlenmiştir? Belleğimi yokladım ve çocukluk yıllarıma kadar geriye dönüp boşuna mutlu bir gülümseme aradım yüzünde. Trafikte, sağımızdan solumuzdan akan arabaların arasında bir yere doğru gidiyorduk. Arabanın içinde iki suskun insan... İnsanlardan yaşlı olanı, diğerini yıllar önce doğurmuştu. Her ikisi de mutsuzdu. Bu basit durum, o anda kaldırılabileceğim ötesinde bir ağırlığa dönüşmeye başlamıştı. Zihnimi dağıtmaya çabaladım. Vedat enişteyi düşündüm. Nasıl bir adamdı acaba? Bugün oraya neden gitmiştik? Suskunluğa da bir son veririz niyetiyle annemin ağzını aradım:

“Vedat enişte ne zaman hastalanmış?”

“Epeydir hastaymış ama geçen hafta ağırlaşmış. Hiç yürüyemiyormuş.”

“Çok kültürlü bir adam galiba.”

Annem yüzünü buruşturdu.

“Öyledir. Öyledir.”

“Nasıl yani?”

“Kültürlüdür işte. Eskiden yazar çizerlerle çok sıkı fıkıydı.”

Belli ki annem Vedat enişteden pek hoşlanmıyordu. Merakım artmaya başlamıştı. Kimlerle arkadaşlık etmişti, kimleri tanıyordu acaba?

“Biz bugün neden gittik onlara?”

Tuhaf bir şey sormuşum gibi suratıma bakarak:

“Hasta ziyareti! Sen de baban gibisin. Biraz sosyal münasebetlere özen göstermeyi öğrensen artık!”

Kızma sırası bendeydi:

“Ama içeride Mesrure teyzeyle bir şeyler konuştun?”

Duraksadı:

“Epeydir görüşmemiştik. Konuşacak şeyler birikmişti.”

Beni açıkça geçiştiriyordu. Üstelemedim. O sırada evin önüne gelmiş olduğumuz için lafı uzatmadık. Ne düşündüğünü belli etmemişti.

Modern edebiyatımızın etkili kalemlerinden Murat Gülsoy, türler arasında gezinirken yazıdan bir aynaya bakmaya davet eder bizi. Sayfaları heyecanla çevirirken kâh zamane bireyinin hal-i pür melaliyle yüzleşmeye çağırırız, kâh yazıdan bir dünyanın sırlarına ortak oluruz.

Ne o gece geldi, ne de bir başka gece... Sonradan çok düşündüm. Bu hikâye böyle bitemez. Evet, elimde hiçbir delil kalmadı; evet, o gün mucizevi şekilde bulduğum mahallenin yolunu bir daha keşfedemedim; evet, telefonum bir daha çalmadı... Ama yine de içimde bir umut var. Henüz beni kimin arayıp o adresi verdiğini bilmiyorum. Bitmiş bir hikâyeyi yeniden canlandıran o esrarlı kişi bunu yine yapabilir; bir fırsat daha verebilir. Yeterince istersem ve yeterince sabredersem...

Bir gün genç bir yazar, Topkapı Sarayı'ndan çalınan Kutsal Emanetler hakkında bir öykü yazmaya karar verir. Kurmacanın kalbine yaptığı bu yolculuk sırasında tesadüfler, yolunu yaşlı bir adamla keşiştirir. Yatağa çakılı bu yol arkadaşı sorularıyla genç adamın aklını karıştıracak, yazılacak öykünün kendisi bir tür kutsal emanete dönüşecektir.

Murat Gülsoy "çokkısâ" romanı *Âlemlerin Sürekliliği*'nde ve romanın tamamlayıcısı *Diğer Hikâyeler*'de kurmacayı teşrih masasına yatırıyor, parçaladığı organlardan yeni bir bütün oluşturuyor; yazının şifrelerini çözerken yeni şifreler yaratıyor. İroni, hınzırlık, zekâ, gizem, kendilerine karşı dürüst karakterler ve hayatın en doğal akışı yine taze bir havayla eskimeyecek bu metinde yerlerini buluyor. Kurmaca hakkında çok eğlenceli, meraklı ve derin bir ders bu.

Kapak resmi: J.J. GRANDVILLE

ISBN 978-975-07-0170-2

9 789750 701702